

Predica de la Krefeld 5 mai 2007, ora 19.30

Ewald Frank

Laude și mulțumiri DOMNULUI, Dumnezeului nostru, pentru harul și credincioșia Lui, pentru ce a făcut EL deja și pentru ce va face în seara aceasta! Contăm pe prezența Lui, pe ajutorul Lui, ca toți cei care au nevoie de mântuire azi, să fie mântuiți, cei ce au nevoie de vindecare să fie vindecați, cei care au nevoie de ajutor să le fie dat. Este, bineînțeles, ziua pe care DOMNUL a făcut-o, ziua mântuirii, în care toate făgăduințele au devenit realitate. Nu doar că sunt „da” și „amin”, nu doar ca noi să devenim părtași ai naturii divine, ci să își găsească împlinirea prin noi, așa cum scrie în 2 Corinteni 1.20. Prin noi, cu noi Dumnezeu Își împlinește Cuvântul Său. Cu toții știți că în Luca 1, Zaharia a primit făgăduința că Ioan Botezătorul se va naște, iar el nu a putut să o creadă, și îngerul Gavril a spus: „Vei fi mut până se va împlini făgăduința!”. Până se va împlini făgăduința! Deci, dacă încă nu puteți crede, țineți-vă gura, tăceți! Nu spuneți nimic până vedem împlinirea promisiunii! Da. [Fratele Frank transmite saluturi]

Oriunde ajunge Cuvântul sunt frați care sunt uniți cu noi și care trăiesc pregătirea pentru revenirea DOMNULUI. Am primit multe e-mailuri din diferite locuri. Unul foarte special vine din Armenia. Voi cunoașteți toți Armenia. E o țară frumoasă. Eu am văzut muntele Ararat. Acolo s-a oprit corabia lui Noe. Cineva ne scrie: „Frate drag, noi credem Cuvântul pe care îl predici și avem parte de marile binecuvântări pe care Dumnezeu ni le dă. Noi ascultăm în limbile rusă și engleză DVD-urile care ne sunt trimise în fiecare lună, și așteptăm cu dor broșurile și scrisorile circulare. Vă rog să transmiteți saluturi tuturor fraților și surorilor care se adună în Centrul Misionar din Krefeld. Suntem uniți cu voi”. E atât de frumos!

Mai avem un e-mail pe care nu îl am cu mine. De unde e? Din Insulele Fiji, din partea cealaltă a Australiei și a Noii Zeelande. Oamenii sunt cu adevărat chemați afară din toate popoarele, limbile și națiunile. Suntem mulțumitori lui Dumnezeu că putem avea și programe în Oakland, Noua Zeelandă. Acolo atingem toată regiunea. Avem un program în Sydney, Australia. Și acolo acoperim regiunea. Apoi avem programe în limba rusă în Uzbekistan sau Kazahstan și, de asemenea, programe în

SUA și Canada. Suntem atât de bucuroși că Cuvântul DOMNULUI ajunge la capătul pământului. [...] Azi avem în mijlocul nostru trei frați din America de Sud. Fratele nostru Jose. „J” în spaniolă se pronunță „h”. Fratele Jose din Rio de Janeiro. Îl avem și pe fratele Marcio din Venezuela. Îl avem și pe fratele Paolo din Amazonia. Unde sunt frații noștri? Da, iată-i pe frații noștri! Puneți-vă jos căștile și veniți în față ca toată lumea să vă vadă. Acesta este un frate pe care l-am întâlnit în Israel, în hotelul Ramat Rahel, din Ierusalim, la o cină. Noi eram acolo cu un grup și fratele vine din Amazon și spune: „Tu ești fratele Frank”.

Acesta este fratele Marcio, un frate deosebit care și-a vărsat deja inima. Azi am stat puțin de vorbă... El are inima în locul potrivit. Îl mai avem aici și pe fratele Jose, un om după inima lui Dumnezeu. Știți ce m-a impresionat foarte mult? Că ei au rămas în Cuvânt. Că au păstrat echilibrul în Cuvânt. Dumnezeu să vă binecuvânteze în mijlocul nostru! Foarte frumos! Suntem mulțumitori pentru toți frații. Avem predicatori din diferite țări din Europa și din Africa. Am observat că un număr de tineri au venit, în special din Slovacia. Dumnezeu să dea har ca această zi să devină ziua când să vă dedicați viața în totalitate DOMNULUI, voi tinerii care sunteți astă-seară aici. Cine vrea să își dedice viața DOMNULUI, să nu o amâne. Faceți-o azi! Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inima. [Saluturi]

Voi știți despre ce e vorba. E vorba de faptul că promisiunile pe care Dumnezeu ni le-a dat în Cuvântul Său, sunt crezute, trăite și că prin ele să fim aduși în legătură cu Dumnezeu, mergând înainte în cadență, în credință și supunere și, prin har, experimentând pregătirea noastră pentru ziua glorioasă a revenirii lui Isus Hristos, DOMNUL nostru.

Suntem, desigur, foarte conștienți de faptul că în fiecare trezire, cei care au trăit personal trezirea au avut parte de ea, toți ceilalți care nu au mers împreună cu trezirea nu au avut nimic din trezire, fie în timpul lui Luther, Wesley sau John Smith, Menno Simons, Moody, Spurgeon și cine a mai fost. Numai cei care au mers împreună cu lucrarea lui Dumnezeu și care au primit ceea ce a făcut Dumnezeu în timpul lor, numai aceia au, în realitate, ceva din ea. Toți ceilalți criticau, respingeau și alte lucruri asemănătoare. Mi-a venit și gândul că referirea la Scriptură nu ajută pe nimeni decât dacă suntem în acord cu Scripturile. Știți foarte bine că în acea zi măreță din orașul Worms când Martin Luther a intrat în scenă și a spus *sola scriptura*, adică *numai Scriptura*... Aceasta a fost o afirmație minunată. Dar dacă vedem învățăturile care au fost preluate și care nu sunt

în concordanță cu Scriptura, aceasta ne întristează. A te referi doar la Scriptură nu ajută la nimic, doar dacă ești în concordanță cu Scriptura. Mărturia noastră trebuie să fie în concordanță cu mărturia Scripturii și învățătura noastră trebuie să fie în concordanță cu cea a apostolilor în proporție de 100%. Ar mai fi ceva de spus, pe dinafară vedem derularea evenimentelor înaintea ochilor noștri. În Germania avem 11 biserici care se unesc recunoscându-și una alteia felul diferit de a boteza atâta timp cât se face în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt. Nu contează unde este administrat atâta timp cât este făcut după modelul bisericii romano-catolice. Astfel, el este recunoscut de către biserica romană.

Apoi ni se spune că Abbas vrea să vorbească cu papa despre procesul de pace din Orientul Mijlociu. Și apoi îl avem pe Bush a cărui dorință este să facă o vizită papei în luna iunie. Aici avem un număr mare de anunțuri ale unor evenimente care au loc, dar noi nu vom intra în detalii. Aceasta trebuie spus acum: toate evenimentele concurează ca profeția biblică să se împlinească. Are loc unirea sub Roma, așa cum ni se spune în profeția biblică, în special în profetul Daniel și în cartea Apocalipsei. Ce va fi atunci cu Biserica Mireasă a lui Isus Hristos, dacă pe plan internațional toate se derulează în mare viteză, concurând pentru a duce profeția biblică la îndeplinire? Atunci Dumnezeu nu se va ocupa de noi pentru a ne aduce pe noi, ca Biserică, în Cuvântul ceasului conform voii lui Dumnezeu? Frați și surori, unirea Bisericii Mirese a lui Isus Hristos sub Hristos, Capul Bisericii, este porunca acestui ceas. Noi trebuie să lăsăm în urma noastră învățăturile noastre și trebuie să credem cum spune Scriptura.

În Biserica lui Isus Hristos fiecare are dreptul să mănânce și să bea orice dorește. Așa este scris în Romani 14. Cine vrea să mănânce hrană tare, să mănânce, cine vrea să mănânce legume, să mănânce. Așa e. În domeniul natural, fiecare poate decide pentru sine, dar nu în ce privește învățătura și domeniul duhovnicesc. Este imposibil. Un DOMN, o credință, un botez. Trebuie să ne întoarcem la început din toată inima și din tot sufletul. Nu în mod forțat, ci Dumnezeu trebuie să ne dea o inimă binevoitoare, prin har, ca să nu ne supunem de nevoie, ci să avem un acord interior cu tot ceea ce Dumnezeu ne-a spus în Cuvântul Său. Și noi o credem din toată inima. Noi avem sarcina următoare: în primul rând să predicăm adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu și, în al doilea rând și în aceeași legătură, promisiunile pe care ni le-a dat Dumnezeu să le punem pe sfeșnic, și apoi să ne supunem lui Dumnezeu, în ascultare de credință.

Necazul lui Israel este și necazul nostru, și anume, ascultarea de credință pentru a umbla pe căile lui Dumnezeu, pentru a-I fi plăcuți.

Aș dori să citesc câteva texte și cred că ne vor vorbi. Primul este din Numeri 27. Aici, Moise își pune mâinile peste Iosua și îl însărcinează cu Cuvântul pe care Dumnezeu l-a dat prin descoperire pe muntele sfânt. Și noi avem datoria sfântă de a da mai departe Cuvântul pe care Dumnezeu l-a descoperit. Să îl dăm mai departe în mod curat. Numeri 27 de la v. 18: „*DOMNUL a zis lui Moise: Ia-ți pe Iosua, fiul lui Nun, bărbat în care este Duhul Meu, și să-ți pui mâna peste el*”. Aici avem prima punere a mâinilor care ne este relatată în Sfânta Scriptură. „*Și să îți pui mâna peste el. Să-l așezi înaintea preotului Eleazar și înaintea întregii adunări și să-i dai porunci sub ochii lor*”. „Să îi dai porunci sub ochii lor, înaintea întregii adunări.” Toți să vadă și să audă, să fie martori la aceasta. V. 20: „*Să-l faci părtaș la dregătoria ta, pentru ca toată adunarea copiilor lui Israel să-l asculte*”. Ce e acum? Să se supună lui Iosua? Iosua a avut Cuvântul pe care Dumnezeu i l-a descoperit lui Moise, l-a avut în chivotul legământului și l-a pus pe umărul preoților. Moise a primit promisiunea, iar Iosua a văzut împlinirea promisiunii, prin harul Lui. Iar poporul care s-a lăsat tăiat împrejur a trăit intrarea în Țara Făgăduită. „*Ca toată adunarea lui Israel să îl asculte*.” V. 21: „*Să se înfățișeze înaintea preotului Eleazar, care să întrebe pentru el judecata lui Urim înaintea DOMNULUI; și Iosua, toți copiii lui Israel, împreună cu el, și toată adunarea, să iasă după porunca lui Eleazar și să intre după porunca lui*”.

Noi toți știm ce era Urim și Tumim. Era efodul. Efodul cu 12 pietre pe care îl purta Aaron. Când el intra în Locul Prea Sfânt, și cineva spunea ceva, o descoperire, un vis sau orice ar fi fost, dacă venea de la Dumnezeu și dacă era corect, atunci aceste 12 pietre străluceau. Prin asta, Dumnezeu confirma prin lumina care strălucea că lucrul este de la EL și că este corect. Dacă rămânea întunecat, atunci Dumnezeu nu era în acel lucru. Nu este la fel și azi? Cuvântul lui Dumnezeu este o lumină pe calea noastră. Ne iluminează, ne arată calea. Ar trebui sa-L întrebăm pe Domnul Dumnezeu. Ce facem noi aici? Îl întrebăm pe un om, pe un profet? Nu. Îl întrebăm pe Dumnezeu și răspunsul Lui ne vine din Cuvântul lui Dumnezeu. Citim ultimele două versete: „*Moise a făcut cum îi poruncise DOMNUL*”. Acest este un lucru puternic! Frați și surori, să faci ceea ce poruncește DOMNUL. Voi toți știți că niciun slujitor al DOMNULUI nu poate face ceva de la sine. Lui trebuie să i se spună și poate fi făcut numai după îndrumarea pe care o dă DOMNUL.

Așa cum fratele Keller ne-a citit din Psalmul 123, cum ochii slujnicei se uitau la stăpâna ei pentru a primi îndrumare, așa privim noi la DOMNUL ca să primim indicații și numai atunci putem face totul așa cum ne-a poruncit DOMNUL. Se continuă: „*A luat pe Iosua...*” pentru că așa îi poruncise DOMNUL. Este scris în versetul 18. „*DOMNUL a zis (i-a poruncit) lui Moise.*”. Aceasta nu era decizia lui Moise, ci era decizia DOMNULUI, ca acest bărbat care urma să aibă de atunci încolo responsabilitatea Cuvântului descoperit, să fie binecuvântat și ca mâinile să fie puse peste el și să fie pus în slujbă înaintea întregii adunări astfel încât întreaga adunare să înțeleagă că acest bărbat acționează conform însărcinării lui Dumnezeu. Și ultimul verset spune: „*Și-a pus mâinile peste el, și i-a dat porunci, cum spusese DOMNUL prin Moise*”.

Cât de des n-am vorbit noi, din acest loc, despre planul divin de mântuire, despre ordinea divină. Dumnezeu are o ordine a creației și o ordine în planul de mântuire. Dumnezeu are și o ordine în biserică. De la Dumnezeu, totul a fost așezat într-o anumită ordine și noi am înțeles ce include făgăduința conform căreia Dumnezeu va trimite un profet. Unii se pot întreba: „De ce un profet?”. Cărturarii au interpretarea lor cu care nu pot sta înaintea lui Dumnezeu. Ei nu ajută poporul, îl stânjenesc. De aceea, Dumnezeu trebuia să trimită un profet în acest timp profetic, pentru că așa este scris în Amos 3, vers. 7: „*Dumnezeu nu face nimic fără să își descopere taina slujitorilor Săi, profeți*”. Profeții au primit îndrumări de la Dumnezeu. Noe a primit îndrumări de la Dumnezeu. Moise a primit îndrumări de la Dumnezeu. „Fă totul conform modelului pe care Eu ți-l voi arăta pe muntele cel sfânt.” Puteți s-o citiți și în Evrei, cap. 8, că Moise a făcut totul conform modelului care i-a fost arătat pe muntele cel sfânt.

Iosua a acționat conform Cuvântului DOMNULUI. Ilie a acționat conform Cuvântului DOMNULUI. Întotdeauna s-a acționat conform cu ceea ce a spus Dumnezeu, conform cu ce a poruncit Dumnezeu. Noi știm cu toții aceasta. Noul Testament a început cu împlinirea făgăduințelor. Dumnezeu a adus planul de mântuire la îndeplinire. Toate anunțurile din Vechiul Testament și-au găsit împlinirea în Noul Testament. Cineva mă întreba, nu demult, dacă este necesar să credem că Dumnezeu a dat o slujbă în timpul nostru. Frați și surori, credința adevăraților copii ai lui Dumnezeu este o credință scripturală. Orice altceva nu are nimic a face cu adevărata credință. Trebuie, de asemenea spus că toate bisericile au dreptul să creadă ceea ce cred și să învețe ceea ce învață, dar Biserica are

doar dreptul divin, nu dreptul propriu, ci numai dreptul divin, pentru că prin Biserică și prin diversele slujbe, se va face voia lui Dumnezeu aici, pe pământ.

Referitor la planul de mântuire, noi recunoaștem foarte clar că Dumnezeu a dat mai întâi făgăduințe și apoi le-a împlinit prin harul Său. Dacă Ioan Botezătorul nu ar fi fost un profet făgăduit, ci doar un om obișnuit, atunci toți ar fi putut să-l treacă cu vederea. Dar el era un bărbat trimis de Dumnezeu, cu mesajul lui Dumnezeu pentru a face podul între Vechiul și Noul Testament. De aceea este scris în Luca 16:16 că Moise și toți profeții au ținut până la Ioan și că, de atunci încolo, se propovăduiește împărăția lui Dumnezeu, și fiecare, ca să intre în ea, dă năvală. Nimeni nu intră în Împărăția lui Dumnezeu dormind. Noi trebuie să fim născuți în ea prin Cuvânt și Duh, primind o viață nouă, primind viața veșnică, prin harul Său, prin credința în Isus Hristos și prin credință în lucrarea Lui încheiată de mântuire de pe crucea de la Golgota.

Așa cum drumul de ascultare al Mielului lui Dumnezeu s-a încheiat pe cruce și așa cum a dus la biruință, așa și drumul nostru de supunere începe când suntem răstigniți împreună cu Hristos, când nu mai există vechiul nostru eu. Așa cum am citit, „Facă-se nu voia mea, ci voia Ta!”. Noi trebuie să folosim acest timp, să răscumpărăm vremea. Așa cum spune Scriptura: „*Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele!*”. Cu privire la critica (judecarea) unei slujbe făgăduite de Dumnezeu și dăruite Bisericii, trebuie să recunoaștem întotdeauna, așa cum a fost și în cazul lui Moise că este vorba de o slujbă dată de Dumnezeu pentru Biserică. Primul lucru în legătură cu aceasta este ieșirea afară: „*Lasă pe poporul Meu să plece!*”, „*Lasă pe fiul Meu să plece!*”. Rezultatul a fost Biserica. Exod cap. 12. În capitolele dinainte este scris: „*Lasă pe fiul Meu să plece!*”, „*Lasă pe poporul Meu să plece!*”. Și după exod, fiul și poporul au devenit Biserica. Biserica Dumnezeului celui viu sub protecția sângelui Mielului. Dumnezeu are nevoie de o biserică pe acest pământ în care să Se descopere și cu care să-și manifeste planul de mântuire și în care să-l ducă la îndeplinire.

În Tit 2:11 citim: „*Căci harul lui Dumnezeu care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat...*”, dar nu toți oamenii acceptă mântuirea și aceasta este marea problemă și continuă: „*și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie...*”. Eu nu judec acum, dar cred că acum doi ani m-am întâlnit cu un frate din SUA care mi-a spus că în comunitatea de

acolo, este un fapt acceptat ca tinerii să meargă o dată pe săptămână la film. Am crezut că mă fulgeră pe loc. În viața mea n-am mai auzit așa ceva. În 50 de ani de când sunt credincios, nu m-am gândit măcar o dată să mă duc la un teatru sau într-un loc asemănător.

Frați și surori, puteți spune că voi credeți mesajul, puteți mărturisi totul cu buzele, dar unde este inima voastră, unde sunt gândurile voastre? Trebuie să fi avut loc în voi o înnoire. Lumea cu pofta ei va trece, doar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac. Aici am citit-o, versetul 13: *„așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și mântuitor Isus Hristos”*. Oamenii care așteaptă revenirea DOMNULUI nostru nu merg să vadă un film cu James Bond sau altul. Oamenii, fie că sunt tineri sau în vârstă... Tinerilor, dacă ați trăit cu adevărat harul lui Dumnezeu, atunci sunteți scoși afară din lume și lumea este scoasă afară din voi și sunteți transpuși în Împărăția lui Dumnezeu. Acesta este un fapt divin.

Întoarcerea la credință înseamnă ieșirea afară din lume și mutarea în Împărăția lui Dumnezeu. Apoi, versetul 14 continuă și vorbește despre DOMNUL și Mântuitorul nostru: *„El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărâdelege, și să-și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune”*. Acesta este scopul lui Dumnezeu cu Biserica, să aibă o Biserică fără pată sau zbârcitură. Noi ducem o viață normală în lumea asta și Îi mulțumim lui Dumnezeu că El ne-a chemat afară. Noi mergem la serviciu, trăim o viață absolut normală și nu ieșim în evidență cu nimic, nici la serviciu. Dacă suntem credincioși, nu trebuie să ne purtăm în așa fel încât alții să dea din cap, ci mai degrabă în așa fel încât oamenii să se întrebe: De ce nu este el cum suntem noi? Și în acest caz, trebuie să-I cereți lui Dumnezeu harul să acționați corect.

În ceea ce ne privește pe noi, o slujbă trimisă de Dumnezeu, așa cum a fost cea a lui Moise, a lui Iosua, trebuie să fie acceptată de Biserică. Dacă cineva spune: „Da, a fost un William Branham etc etc etc”. Asta nu ajunge. Noi trebuie să știm că a fost dată o însărcinare divină și că Biserica, planul de mântuire, chemarea afară și pregătirea Bisericii-Mireasă sunt legate de această însărcinare. Așa cum Ioan Botezătorul a pregătit calea și așa cum este scris, pentru ca toți să creadă prin el, printr-un om, dar un om trimis de Dumnezeu. Acest lucru este important. La fel, prin slujba fratelui Branham, Biserica a fost readusă la început, la învățăturile de la început despre dumnezeire, despre botez, despre cina

DOMNULUI, despre înviere, despre prima și a doua venire a DOMNULUI, despre toate subiectele biblice.

Trebuie să adaug că este trist când unii dintre frați scot anumite texte din context și fac din ele învățături care nu au cum să reziste. Cred că una dintre ultimele întrebări pe care le-am primit pe e-mail a fost: „Cât durează cele 70 de săptămâni ale lui Daniel?” 483 ani, dar porunca a fost dată în anul 445 î. Hr. și s-a împlinit în aprilie 33. Atunci s-au împlinit cei 483 ani. Nu trebuie să sun pe nimeni să-mi calculeze aceste date. Dar punctul principal este că biserica nu are nimic de-a face cu cele 70 de săptămâni. Ele se aplică doar poporului Israel. Și doar aici sunt descrise cele patru împărății, prima, a doua, a treia, a patra. Apoi, ni se spune că a patra împărăție va sfâșia tot pământul și-l va călca în picioare. Ni se dau toate detaliile despre cele 7 săptămâni, despre cele 62 de săptămâni, dând un total de 69 de săptămâni. Așa cum o săptămână are 7 zile, așa săptămânile acestea au 7 ani. Deci, totul s-a împlinit în chip desăvârșit.

Apoi este scris că după cele 62 de săptămâni, Mesia urma să fie condamnat la moarte și Hristos a murit pentru noi, aceasta a fost împlinirea. Apoi, mai rămâne o săptămână, și anume ultimii 7 ani, care sunt împărțiți la mijloc, o parte pentru slujba celor doi profeți, iar cealaltă pentru necazul cel mare. Dar nimic din cele 70 de săptămâni ale lui Daniel nu se aplică Bisericii, ci doar domeniului politic cu cele 4 împărății și Israelului. Dar între acestea, este timpul pentru biserica nou-testamentară. Apoi, la sfârșit, cam în momentul în care are loc răpirea Bisericii Mireasă se va încheia un legământ între Roma și Israel. Apoi, începe ultima săptămână. Lucrurile sunt foarte clare, au fost scrise în Scriptură, noi nu mai trebuie să citim alte 783 de pagini pentru aceasta. Lucrurile sunt foarte clare, dar sunt frați care transformă acest subiect într-unul de ceartă și dezbateră, ei dezbină biserici, pentru că unul învață într-un fel și altul în alt fel și dușmanul se ocupă să aducă dezbinare în biserică. Deci, haideți să distingem foarte clar ce slujbă a fost dată Bisericii, întotdeauna pentru zidirea ei, niciodată în legătură cu un atotștiutor, ci întotdeauna cu respect deplin pentru Dumnezeu și Cuvântul Său. Dacă frații pierd respectul față de Cuvânt, ei inventează tot felul de învățături speciale și dezbină Biserica.

Frați și surori, eu o spun pe tot pământul, a sosit momentul în care noi nu-l mai putem crede și urma pe un frate, noi nu mai putem alerga după o descoperire specială, ci trebuie doar să căutăm și să găsim unitatea Duhului în Dumnezeu, fiind întemeiați în Cuvânt, în deplină concordanță

cu Vechiul și Noul Testament. În ceea ce privește slujbele, este un cuvânt minunat în Evrei. Aici avem comparația cu DOMNUL nostru și cu Moise, în Evrei 3:5 și 6: *„Cât despre Moise, el a fost „credincios în toată casa lui Dumnezeu”, ca slugă, ca să mărturisească despre lucrurile care aveau să fie vestite mai târziu”*. Acest verset ar putea fi citi în fiecare serviciu. Nu era vorba doar de toate jertfele, de darurile de mâncare și de băutură, de toate darurile și jertfele, ci era vorba de descoperirea care era ascunsă acolo.

Apoi, avem cuvântul din 1 Petru care ne spune și astăzi că bărbații din Vechiul Testament cercetau să vadă când se vor împlini făgăduințele lui Dumnezeu vestite prin profeți. 1 Petru 1:10: *„Profeții, care au profețit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare”*. Profeții profețeau despre har, noi am trăit harul. Legea a venit prin Moise, harul și adevărul prin Isus Hristos, DOMNUL nostru. Așa este scris în Evanghelia lui Ioan, cap. 1, despre harul care trebuia să vină pentru voi. 1 Petru 1:11: *„Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei... (și apoi ni se spune despre patimile lui Hristos) când vesteau mai dinainte patimile lui Hristos”*. Așa este și cu ce a profețit Isaia, au trecut 800 de ani până s-a împlinit profeția. Isaia 53 a fost o profeție, apoi a venit împlinirea. Aceasta este încoronarea a ceea ce spune Petru în rezumat, aici, în 1 Petru 1:12 *„Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri, pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia, prin Duhul Sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească”*. Profeții au anunțat, au profețit. Apostolii au legat profeția de împlinirea ei și au dovedit că tot ce fusese anunțat s-a împlinit prin harul Său.

Frați și surori, ce facem noi astăzi? Noi nu avem nicio răstălmăcire, ci avem cuvântul profeției, avem Vechiul și Noul Testament și avem armonia deplină între Vechiul și Noul Testament și ne bucurăm că Dumnezeu ne-a socotit vrednici ca să ne uităm în planul Lui de mântuire și mai mult, să ne includă în planul Lui de mântuire ca să avem parte de ceea ce face Dumnezeu chiar acum. Dacă cineva îmi spune că Dumnezeu este în toate adunările și programele carismatice, eu nu pot să-l cred - pur și simplu nu pot să cred aceasta. Dumnezeu este doar în Cuvântul Lui și El lucrează prin slujbele pe care le-a dat Bisericii. Doar prin slujbele pe care El le-a lăsat pe pământ, voia Lui și planul Lui se împlinesc pe acest pământ.

Chiar și slujbele din Noul Testament, din Biserică, au fost date cu scopul ca voia lui Dumnezeu să fie predicată aici, pe pământ, și ca voia lui Dumnezeu să aibă loc aici, pe pământ, și ca Biserica să devină locul de descoperire a Dumnezeului Atotputernic aici, pe pământ, astfel încât confirmarea Cuvântului să nu se mai lase așteptată și ca noi să-l putem trăi și să putem fi martori la aceasta prin harul Său. Apoi, Petru continuă, după ce a vorbit despre profeții care au profețit ce urma să se întâmple și despre slujba pe care nu au făcut-o pentru ei, ci pentru noi, ca noi să devenim credincioși, și despre bărbații care erau umpluți cu Duhul Sfânt, cu putere de sus, și care ne propovăduiau lucruri pe care chiar și îngerii ar fi vrut să le cerceteze. Acesta este un lucru puternic.

Frați și surori, de câte ori să o spunem? Nu a existat niciun timp pe pământ în care tot planul lui Dumnezeu să fi fost descoperit într-o asemenea claritate, prin Duhul lui Dumnezeu. Totul este într-o armonie minunată. Și apoi, Petru pune în față versetul 13: „De aceea”, pentru că aceasta așa este, pentru că ceea ce a fost propovăduit s-a împlinit și profeții au prezis și apostolii au confirmat ca, nouă, prin mesajul mântuirii în puterea Duhului Sfânt care s-a coborât din cer să ni se predice lucruri puternice în care chiar și îngerii ar dori să privească. Apoi este scris „De aceea”, pentru că aceasta așa este, pentru că noi am primit legătura cu lucrarea lui Dumnezeu, cu împlinirea Scripturii. *„încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Hristos”*. În ce îți poți pune nădejdea, în tine sau într-un om? Nu, doar în harul lui Dumnezeu, care ne-a fost dat în Isus Hristos, DOMNUL nostru. Apoi, ni se spune că nu am fost răscumpărați cu lucruri pieritoare ca argintul și aurul, ci cu sângele scump al lui Hristos, ca Miel, fără cusur și fără pată. Apoi, mergem la versetul 14: *„Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târați în poftele pe care le aveți altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt”*. Frați și surori, sfânt înseamnă pus deoparte, consacrat, dedicat lui Dumnezeu. De exemplu, toate vasele din Templu erau sfinte, erau puse deoparte cu scopul de a împlini o sarcină specială în cadrul serviciului divin. Voi nu ați devenit sfinți, prin harul lui Dumnezeu, ca să fiți ceva special, ci pentru că Dumnezeu are un loc pentru voi în Biserică și noi, cu toții, trebuie să devenim sfinți ai DOMNULUI.

Voi știți, în Vechiul Testament, preoții erau dedicați, ei trebuia să stea și să fie unși, prin aceasta erau dedicați DOMNULUI și închinați Lui.

Noi, ca Biserică, ca mădulare ale trupului lui Isus Hristos, trebuie să fim botezați printr-un Duh într-un Trup. Aici nu se spune nimic despre greci sau evrei sau barbari, ci noi toți trebuie să fim una în Isus Hristos, DOMNUL nostru. Așa cum am mai spus, noi nu avem doar sarcina de a predica învățăturile biblice și de a le pune în practică, noi nu ne certăm cu privire la ele, cu privire la dumnezeire, la botez. Nu ne certăm pe marginea niciunui subiect biblic. Subiectele biblice trebuie doar propovăduite și cine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu. Vreau să vă citesc asta din Evanghelia lui Ioan. Noi am putea aduce acest text în fiecare predică. Ioan 8:37 mai întâi: *„Știu că sunteți sămânța lui Avraam; dar căutați să mă omorâți, pentru că nu pătrunde în voi cuvântul Meu”*.

Imaginați-vă, trecuseră 4000 de ani în așteptarea lui Mesia, singura nădejde a lui Israel de mântuire, pentru Împărăția lui Dumnezeu, pentru tot ce înseamnă nădejde, și apoi, referirea la Avraam. *„Noi suntem sămânța lui Avraam.”* Apoi, DOMNUL spune: *„De ce căutați să mă omorâți?”* „Dacă voi sunteți sămânța lui Avraam...”, și voi știți ce este scris: *„Înainte să fie Avraam, Eu sunt.”* Ioan 8:58: *„Isus le-a spus: Adevărat, adevărat, vă spun că, mai înainte să se nască Avraam, sunt Eu”*. Marele „Eu sunt” din Vechiul Testament, DOMNUL, IAHVEH. Cineva mi-a scris pe e-mail: „Frate Frank, tu greșești când spui că IAHVEH din Vechiul Testament este Isus din Noul Testament”. Nu și iarăși nu! Același DOMN, în Vechiul și Noul Testament! Este același! Același care a vorbit cu Avraam, care a stat și a mâncat cu Avraam, același care a dat toate făgăduințele și care a vegheat asupra lor ca să se împlinească. Noi o putem citi și în Evrei 6 că El a confirmat aceste lucruri printr-un legământ. Citim încă odată Ioan 8:37: *„Știu că sunteți sămânța lui Avraam; dar căutați să mă omorâți, pentru că nu pătrunde în voi cuvântul Meu”*. Aceasta este marea problemă, Cuvântul nu găsește loc în oameni. Ei pot spune: „Eu aparțin de biserica aceasta sau cealaltă, de Biserica Evangheliei depline”. Dar dacă Cuvântul nu are loc în inima lor, atunci Dumnezeu vorbește și noi nu îl auzim. Noi trebuie să ne deschidem inimile, Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să ne atingă inimile. Ce sens are să ne referim la Hristos și la apostoli dacă noi nu primim Cuvântul în noi? Căci doar Cuvântul este adevărul. Și doar adevărul eliberează. Apoi, este scris în versetul 43: *„Pentru ce nu înțelegeți vorbirea Mea?”*. De ce? Avraam a înțeles. El a crezut. De ce n-au crezut ei?

Frați și surori, chiar și înțelegerea pe care ne-o dă Dumnezeu asupra Scripturilor este un dar. Este un dar al harului Dumnezeului nostru. Dacă este scris că le-a deschis mintea să înțeleagă scripturile, acest lucru are un înțeles deosebit. Le-a deschis mintea pentru Scripturi. Încă o dată, versetul 43: *„Pentru ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Pentru că nu puteți asculta Cuvântul Meu”*. Ei nici nu au vrut să asculte, nu erau gata să asculte. Același lucru se întâmplă cu mulți care judecă mesajul. Ei nici măcar nu ascultă cum trebuie. Și în ceea ce privește predicile fratelui Branham, unii scot un text sau altul din context. Și ei spun: „O, uite ce învață aici!”. În loc să citească ce scrie mai înainte, ce scrie după, ca să înțeleagă despre ce este vorba acum, în lumina și legătura corectă...

Frați și surori, este un mare har dacă putem sta la picioarele lui Isus, și așa cum Maria a auzit cuvintele, le-a primit prin credință și a primit și descoperirea lor, așa și noi. Versetul 46 spune: *„Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat? Dacă spun că am adevărul, pentru ce nu Mă credeți? Cine este din Dumnezeu, ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea n-ascultați, pentru că nu sunteți din Dumnezeu”*. Este un cuvânt tare, ei erau sămânța lui Avraam, urmașii lui. Și aceasta ne aduce la Galateni, la foarte cunoscutul cuvânt din Galateni 4:28. Aici avem urmașii lui Avraam împărțiți în 2 grupe, cei de pe linia lui Ismael și cei de pe linia lui Isaac. Aici este scris, în Galateni 4: 28 *„Și voi fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței”*. Din nou cuvântul „făgăduință”. Făgăduințele sunt alfa și omega predicării divine.

Mergem în Galateni 6. Recent, noi am cercetat și Evrei cap. 6:13: *„Dumnezeu, când a dat lui Avraam făgăduința (din nou este vorba despre făgăduință),..Credința este ancorată în făgăduințe. Fără făgăduințe, nu există credință, este doar imaginație. Credința și făgăduința merg împreună. Revenim la versetul 13: „Când a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decât El, s-a jurat pe Sine însuși”*. Era oare necesar ca Dumnezeu să jure? Nu, dar a făcut-o pentru ca noi să știm că Dumnezeu nu doar spune anumite lucruri, ci le confirmă printr-un jurământ, jură pe El însuși, pe sfințenia Lui, că ceea ce spune și făgăduiește se va și împlini. Nimeni și nimic nu poate să schimbe ceva la făgăduințele lui Dumnezeu. Dumnezeu este deasupra a tot și toate și ce spune se și întâmplă. Vers. 14: *„și a zis: „Cu adevărat te voi binecuvânta, și îți voi înmulți foarte mult sămânța”*.

Noi știm cu toții că DOMNUL a vorbit cu Avraam în repetate rânduri și întotdeauna au fost făgăduințe peste făgăduințe de

binecuvântări. Și Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și a văzut făgăduința care i-a fost dată în legătură cu Isaac, împlinindu-se. La fel este cu noi. Noi credem ceea ce a făgăduit Dumnezeu. Acest lucru poate începe cu mântuirea sufletului. În Vechiul Testament a fost dată făgăduința „*care îți iartă toate păcatele și îți vindecă toate bolile tale*”. În Noul Testament, a avut loc împlinirea pe crucea de la Golgota. Răscumpărare, împăcare, har și mântuire au fost date omenirii de către Dumnezeu. Astăzi, vedem făgăduința împlinindu-se, prin urmare ni se dă avertizarea: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inima!” Indiferent despre ce au scris apostolii, a fost vorba întotdeauna de mântuirea sufletului, de pregătirea Bisericii pentru ziua glorioasă a revenirii lui Isus Hristos, DOMNUL nostru.

Totul este inclus în evanghelii. Apoi, continuă la versetul 15: „*Și astfel, fiindcă a așteptat cu răbdare, a dobândit făgăduința*”. Nici noi nu avem altceva de făcut decât să așteptăm cu răbdare, voi aveți nevoie de răbdare ca să puteți primi făgăduința după ce ați făcut voia lui Dumnezeu. Haideți să fim cinstiți: Pavel conta deja pe revenirea DOMNULUI. Toți profeții din Vechiul Testament au anunțat și anunțat. În Noul Testament, a fost dată făgăduința. Ioan 14: „Mă duc să vă pregătesc un loc și mă voi întoarce din nou”. Apoi, Luca 24: 50, DOMNUL Și-a ridicat mâinile și i-a binecuvântat pe ucenici și a fost luat la cer. Apoi, în Fapte 1:11, cei doi îngeri au spus că același Isus care a fost luat la cer de lângă voi, Se va întoarce în același fel. Aceasta a fost nădejdea, așteptarea. Și aceasta a fost așteptarea tuturor credincioșilor de-a lungul celor 2000 de ani. Și în fiecare trezire pe care a dat-o Dumnezeu, revenirea DOMNULUI Isus Hristos a fost pusă pe sfeșnic. De ce? Pentru că este scris în mesajul pentru fiecare epocă a Bisericii, „*Cel ce biruiește va moșteni toate lucrurile*”. Mesajul nu este doar pentru epoca noastră, ci este valabil pentru toți biruitorii din cele șapte epoci ale Bisericii. Este dată făgăduința moștenirii tuturor lucrurilor, dar făgăduința revenirii lui Isus Hristos a fost vie în toate timpurile. A fost o trezire pentru toți credincioșii care, în timpul lor, au primit lucrarea lui Dumnezeu și au avut parte de ceea ce a făcut Dumnezeu.

Și din nou Dumnezeu s-a îngrijit de noi. Așa cum s-a spus în repetate rânduri, în Matei 24, în Marcu 13, în Luca 21: „*Când veți vedea aceste lucruri întâmplându-se, ridicați-vă capetele, căci mântuirea voastră se apropie*”. Suntem cu adevărat prima generație care vede profețiile biblice în împlinirea lor și este martora lor. Nouă ne-a fost

adresat direct Cuvântul: „*Când veți vedea aceste lucruri întâmplându-se, ridicați-vă capetele...*”. De aceea, acum se aude ultima chemare. Ea nu s-a auzit înainte de noi, ci acum: „*Poporul Meu, ieșiți afară din mijlocul lor, despărțiți-vă de ei și nu vă atingeți de nimic necurat*”. Nu doar evanghelizarea, ci și învățătura.

Cuvântul lui Dumnezeu va ieși din Ierusalim și învățătura de pe muntele Sionului. Cuvântul a ieșit din Ierusalim. Și învățătura a ieșit de pe muntele Sionului. Revărsarea Duhului Sfânt a avut loc în Ierusalim, pe muntele Sion. Și cum am spus de multe ori, ultima predică trebuie să fie ca prima și ultimul botez trebuie să fie ca primul. Ultima întoarcere la credință trebuie să fie ca prima. Ultima naștere din nou trebuie să fie ca prima. Înapoi la început! Totul trebuie să fie ca la început! Noi trebuie să-L trăim pe Dumnezeu în toată plinătatea Lui! Trebuie să fim găsiți, prin aceasta, în prezența lui Dumnezeu, în credință și ascultare de Cuvântul Lui, pentru ca El, prin har, să poată împlini ce a făgăduit cu noi.

Haideti să citim versetul 16: „*Oamenii, ce-i drept, obișnuiesc să jure pe cineva mai mare; jurământul este o cheazășie, care pune capăt orișicărei neînțelegeri dintre ei. De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui (asta îmi place foarte mult), a venit cu un jurământ*”. Ca asigurare, El a venit cu un jurământ. Iov, voi știți cu toții, a trebuit să treacă prin multe necazuri, dar într-o zi a ajuns la punctul în care a vorbit de siguranță cu privire la Răscumpărător: „*Știu că Răscumpărătorul meu este viu*”. El a vorbit despre Răscumpărătorul care i-a luat apărarea... Aici stă scris: Iov 33:23: „*Dar dacă se găsește un înger mijlocitor pentru el, unul din miile acelea care vestesc omului calea pe care trebuie s-o urmeze...(Da, DOMNUL nostru este cel mai bun dintre zeci de mii. El este Mijlocitorul, Avocatul.) Și continuă: „Dumnezeu se îndură de el și zice îngerului: „Izbăvește-l, ca să nu se pogoare în groapă; am găsit un preț de răscumpărare pentru el”*”. Nu este acesta un lucru minunat? „*Și atunci carnea lui se va face mai fragedă ca în copilărie, se întoarce la zilele tinereții lui*”.

Apoi, în versetul 29 este scris: „*Iată, acestea le face Dumnezeu, de două ori, de trei ori, omului, ca să-l ridice din groapă, ca să-l lumineze cu lumina celor vii*”. Dumnezeu vorbește fiecărui om, de două sau de trei ori, apoi se împlinește ce este scris în versetul 28: „*Dumnezeu mi-a izbăvit sufletul ca să nu intre în groapă, și viața mea vede lumina!*”. Vechiul și Noul Testament sunt în legătură unul cu celălalt. În Iov 19: 23 este scris:

„Oh, aş vrea ca vorbele mele să fie scrise, să fie scrise într-o carte; aş vrea să fie săpate cu un priboi de fier şi cu plumb în stâncă pe vecie... Dar ştiu că Răscumpărătorul meu este viu, şi că se va ridica la urmă pe pământ”.

Fraţi şi surori, haideţi să rezumăm despre ce este vorba. Biserica este la curent cu ceea ce a plănuit şi a hotărât Dumnezeu. Noi trebuie să credem aceste lucruri. Noi nu trebuie să-I întoarcem vorba lui Dumnezeu, ci trebuie să credem ce a spus, astfel ca lucrurile predicate să ne poată fi descoperite, ca El să ne poată deschide mintea pentru Scripturi. Apoi, este vorba ca noi să respingem cu adevărat toate învăţăturile care nu sunt în concordanţă cu Scriptura ca să nu mai aibă loc niciun amestec, nicio răstălmăcire.

Cineva mi-a trimis un e-mail în care mă întreba dacă sunt de acord cu învăţătura celor două suflete. Da, am auzit de o astfel de învăţătură, dar Sfânta Scriptură spune în Geneza 2:7: „şi omul s-a făcut un suflet viu”. Şi Biblia spune că trupul, duhul şi sufletul nostru vor fi păstrate întregi la revenirea lui Isus Hristos. Biblia spune că ne va fi scăpat sufletul. Biblia vorbeşte despre un suflet, nu despre două suflete. Când oamenii sunt mişcaţi încoace şi încolo, atunci Dumnezeu vrea să ridice pretenţia Sa asupra lor şi Satan nu vrea să le dea drumul şi apoi merg încoace şi încolo. Dar este vorba întotdeauna de un singur suflet. Sfânta Scriptură spune asta în Ezechiel 18 şi în alte locuri. „Sufletul care păcătuieşte va muri”. De aceea, am fost răscumpăraţi, ca să fim scoşi din starea de necredinţă, pentru că DOMNUL nostru spune în Ioan 8:24: „Dacă nu credeţi că Eu sunt, veţi muri în păcatele voastre.” Păcatul este necredinţa, cu aceasta a început totul. Şi necredinţa a fost urmată de încălcarea poruncii, de cădere şi aşa s-a ajuns la despărţirea de Dumnezeu. De aceea, DOMNUL nostru şi-a vărsat sufletul în grădina Ghetsimani. A fost agonia sufletului, a fost vorba despre sufletul meu şi al tău, despre viaţa mea şi a ta. S-a întâmplat pentru noi şi vă spun că DOMNUL a biruit. A fost biruitor. Şi biruinţa Lui este şi a noastră. Credinţa este biruinţa care a învins lumea. Credinţa biblică.

Deci, toţi pot deveni credincioşi, toţi pot fi salvaţi. Totul depinde de credinţă. De oricine crede azi. Sfânta Scriptura spune: „crede în DOMNUL Isus Hristos”. Cu asta începe totul. Şi oricine crede cum zice Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie. Deci, nicio învăţătură care nu este conformă cu Biblia. Dacă cineva învaţă, de exemplu, că DOMNUL a venit deja, un aşa om are o minte stricată. El nici măcar nu

știe ce spune, pentru că Sfânta Scriptură mărturisește ce se va întâmpla la revenirea lui Isus Hristos, și anume că morții în Hristos vor învia prima dată. În Jamesburg, Virginia, cineva mi-a spus că mormintele sunt denomiționile moarte și noi am ieșit din denomiționile moarte și asta e prima înviere. Un astfel de om are mintea stricată. Nu am putut decât să îi spun: „Te rog, du-mă la aeroport”. Da. Și aceștia sunt oameni care se referă la fratele Branham, dar care nu Îl cunosc pe Dumnezeu. Noi avem nevoie de oameni care Îl cunosc pe Dumnezeu, care Îl cunosc pe Isus Hristos personal, care au primit o legătură cu Dumnezeu. Noi îi mulțumim DOMNULUI că ne-a păstrat cu mintea limpede pentru a predica Cuvântul curat al lui Dumnezeu.

Voi știți că în Faptele Apostolilor 20, principala grijă a apostolului Pavel a fost ce se va întâmpla cu Biserica după plecarea lui acasă. El i-a chemat laolaltă pe toți bătrânii. El li s-a încredințat lor. V-o pot citi din Fapte 20. Putem vedea cum era pe inima lui ca Biserica să fie păzită. Fapte 20.7: *„În ziua dintâi a săptămânii, eram adunați laolaltă ca să frângem pâinea. Pavel, care trebuia să plece a doua zi, vorbea ucenicilor, și și-a lungit vorbirea până la miezul nopții”*. Știți toți că el și-a continuat vorbirea, a făcut frângerea pâinii, a sărbătorit și a mers mai departe la Samos și apoi, în v. 17 scrie: *„Însă, din Milet, Pavel a trimis la Efes, și a chemat pe prezbiterii Bisericii. Când au venit la el, le-a zis...”*. Aici este preocuparea unui slujitor al lui Dumnezeu care a fost pus în Biserică, prin voia lui Dumnezeu, chemat prin voia lui Dumnezeu. Nu doar pentru a fi un bătrân într-o biserică locală, ci să aibă o sarcină pentru Biserica Universală. Apoi el a subliniază și spune în v. 19: *„Am slujit DOMNULUI cu toată smerenia, cu multe lacrimi, și în mijlocul încercărilor pe care mi le ridicau uneltirile iudeilor. Știți că nu v-am ascuns nimic din ce vă era de folos și nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț înaintea norodului și în case”*. Nimic din ce vă era de folos pentru mântuire, ce sprijină și e de ajutor Bisericii, ce vă aduce mai aproape de DOMNUL, toate acestea le-am învățat public, din casă în casă.

Continuă apoi cu v. 21: *„și să vestesc Iudeilor și Grecilor pocăința față de Dumnezeu și credința în DOMNUL nostru Isus Hristos”*. Nu doar să învățăm pocăința față de Dumnezeu, față de Isus Hristos, să le vestim iudeilor și grecilor sau Neamurilor... Împins de Duhul, el a călătorit la Ierusalim, și spune în v. 24: *„Dar eu nu țin numaidecât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la DOMNUL Isus, ca să vestesc*

Evangelhia harului lui Dumnezeu". Slujba, sarcina de a duce la îndeplinire trimiterea pe care i-a dat-o Dumnezeu pentru Biserică, de a o împlini. Aceasta era dorința lui. El a spus asta bătrânilor, ca ei, ca cei puși de Dumnezeu, să vegheze asupra turmei și să rămână în Cuvânt așa cum l-au auzit. Citim apoi în v. 25: „*Și acum, știi că nu-mi veți mai vedea fața, voi toți aceia, în mijlocul cărora am umblat propovăduind Împărăția lui Dumnezeu*". El însuși era în Împărăția lui Dumnezeu. El a vestit Împărăția lui Dumnezeu și a învățat ce aparține de ea. Apoi spune în v. 26: „*De aceea, vă mărturisesc astăzi că sunt curat de sângele tuturor*". Ce mărturie puternică! Nevinovat pentru nici un om care se pierde. El predica zi și noapte, public și din casă în casă, predicând pocăința, predicând că oamenii trebuie să se întoarcă la Dumnezeu. El nu era vinovat de nici unul care murea sau care trecea pe lângă răscumpărare.

Frați și surori, ce v-am spus eu recent? În legătură cu jurământul meu în fața DOMNULUI că vreau să predic Cuvântul lui Dumnezeu în adevăr și ca toți cei care ascultă Cuvântul din gura mea să îi pot vedea în slavă, ca niciunul din ei să nu lipsească, ca toți să trăim pregătirea pentru minunata zi. V. 27... De fapt ar trebuie să citim până la v. 30. V. 27: „*Căci nu m-am ferit să vestesc tot planul lui Dumnezeu*". Ce facem noi? Am vestit noi bucăți și fărâme sau am vestit tot planul lui Dumnezeu? Nu am inclus noi partea evanghelică, partea de învățătură, partea profetică, nu am inclus noi tot ce e scris în Vechiul și Noul Testament? Ba da. Și împreună cu Pavel putem spune: noi v-am predicat tot planul lui Dumnezeu.

Vă rog, permiteți-mi să spun că în timpul apostolului Pavel cartea Apocalipsei, cele 22 de capitole nu erau nici măcar scrise. El a predicat Cuvântul lui Dumnezeu în acel timp atât cât a fost descoperit. Astăzi, frați și surori, să o înțelegem cu o inimă mulțumitoare: azi, noi avem tot planul lui Dumnezeu. Totul. Și prin Duhul Sfânt, putem fi introduși în întreg planul. Și binecuvântat este omul care o aude și o crede și o primește descoperită de către Dumnezeu. În v. 28, adresat bătrânilor: „*luați seama la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi*". Puși în biserică, în turmă. „*Peste care Duhul Sfânt...*” Frați și surori, noi trăim lucrarea Duhului Sfânt. Dumnezeu este cel care așează sub călăuzirea Duhului Sfânt. „*V-a pus Duhul Sfânt episcopi ca să păstoriți Biserica lui Dumnezeu*.” „Paște mielușei Mei, paște oile Mele”. Aceasta este sarcina noastră, iar omul nu trăiește numai cu pâine, ci prin fiecare cuvânt al lui Dumnezeu.

O, cât de scump este Cuvântul lui Dumnezeu! Cât de minunat este tot planul! Așa cum este scris, vă rog să fiți atenți acum: „*să păstoriți Biserica DOMNULUI pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său*”. Turma răscumpărată prin sânge, adevărata Biserică a lui Isus Hristos. Nu biserica cutare sau cutare, ci Biserica răscumpărată prin sânge a lui Isus Hristos. Acolo, Dumnezeu așează slujbele, acolo Dumnezeu lucrează prin Duhul Sfânt conform Cuvântului Său. În v. 29 vin și musturarea și avertismentul: „*știu bine că după plecarea mea, se vor vârî în turmă lupi răpitori, care nu vor cruța turma, și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricăcioase ca să atragă pe ucenici de partea lor*”. Da, acest lucru s-a întâmplat atunci și se întâmplă și în timpul nostru. Și semnul caracteristic al celor care aduc învățături greșite este că ei leagă oamenii de ei înșiși. Îi leagă de descoperirile lor. Și ei spun deschis că dacă nu crezi [aceste descoperiri] atunci nu ești parte a Miresei lui Isus Hristos. Frați și surori, nu avem nevoie de descoperiri speciale, ci de descoperirea deosebită a lui Isus Hristos, DOMNUL nostru, trebuie să ne fie dată prin harul Său. Atunci noi aparținem de cei cărora DOMNUL le poate vorbi. Apoi noi auzim cuvintele Lui, le credem și le primim descoperite prin Duhul. În final, noi toți ajungem la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.

Frați și surori, noi suntem poporul iertat al lui Dumnezeu, suntem turma răscumpărată prin Sânge, noi credem promisiunile, noi vedem scripturile împlinindu-se înaintea ochilor noștri. Noi ne ridicăm capetele pentru că știm că izbăvirea noastră se apropie. Vă întreb: a putut Dumnezeu să facă mai mult decât a făcut? Să ne călăuzească într-adevăr adânc în planul Lui de mântuire și în Cuvântul Lui. Nu oamenii ne învață, ci Duhul Sfânt ne conduce în tot adevărul. Noi am trăit-o personal, și toți care încă nu au trăit-o, o pot experimenta în seara asta. Nu vrem doar să fi predicat Cuvântul lui Dumnezeu, ci azi vrem să trăim și să fim martori ai faptului că oamenii se întorc la Dumnezeu, că primesc descoperire, că Duhul lui Dumnezeu domnește și stăpânește astă-seară în mijlocul nostru și că nimeni nu va pleca din acest loc fără să fie binecuvântat. DOMNUL Dumnezeu să ne binecuvânteze, să fie cu noi, să ne țină în harul și Cuvântul Său.

A LUI, singurului Dumnezeu, să fie slava și cinstea acum și pentru totdeauna, în Numele lui Isus Hristos, DOMNUL nostru. Amin. Haideti să ne ridicăm și să cântăm cântarea *Așa cum sunt* pe care am cântat-o deseori. [...] La aceasta spunem „amin”. Am auzit-o predicile

fratelui Branham și am fost martori ai faptului că prezența lui Dumnezeu a fost confirmată, oamenii au fost salvați, eliberați, vindecați, iar demonii trebuia să fugă. Uneori, puteri întunecate îi leagă pe oameni, dar DOMNUL a venit să dea drumul celor prinși. Așa scrie în profetul Isaia și așa a spus și DOMNUL în Luca 4, de la v. 16: „Duhul DOMNULUI este peste Mine ca să vestesc robilor slobozenia, să vestesc anul de îndurare al DOMNULUI, anul de veselie, anul eliberării”.

Frați și surori, dragi prieteni, noi avem astăzi aceeași evanghelie și Duhul lui Dumnezeu se odihnește asupra noastră. În această seară, Duhul lui Dumnezeu domnește în mijlocul nostru. Dumnezeu ne-a vorbit tuturor. Pentru fiecare a fost ceva din Cuvântul lui Dumnezeu, fie în Vechiul sau Noul Testament. În fiecare verset a fost ceva pentru tine și pentru mine, pentru noi. Acum, un cuvânt pentru toți aceia care nu L-au trăit pe Dumnezeu în mod personal, care nu au încă siguranța mântuirii, că au devenit proprietatea lui Dumnezeu, o adevărată întoarcere la Isus Hristos. Nu vă fie rușine. Ne vom apleca toți capetele și vom rămâne într-o rugăciune liniștită.

Aș vrea să întreb cine e gata să își dedice viața lui Dumnezeu, să o predea DOMNULUI cu adevărat, spunând: „DOAMNE iubit, Tu m-ai iubit atât de mult, Tu m-ai răscumpărat, m-ai chemat pe nume și eu vin acum, ca un fiu pierdut, ca o fiică pierdută. Primește-mă, acceptă-mă”. Și apoi se împlinește cuvântul: *„tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”*. Și în Numele Lui să fie predicată iertarea păcatelor tuturor oamenilor. Luca 24.47 și alte texte. Și azi, iertarea păcatelor și împăcarea au fost predicate. Voi le puteți primi acum. Fiecare le poate primi personal. Cine vrea să își ridice mâna pentru a o confirma, pentru a o accepta? Toți ne aplecăm capul și ne deschidem inima. Dumnezeu să vă binecuvânteze! Peste tot sunt mâini ridicate. DOMNUL nostru este încă pe scaunul harului ca Mijlocitor, Mare Preot. *„El îți iartă toate păcatele tale, El îți vindecă toate bolile tale.”* Dumnezeu nu se va certa pe veci, nu va fi mereu mâniș. El iartă fărădelegea și nu își mai amintește de păcat. Aleluia Mielului lui Dumnezeu pentru răscumpărarea prin sânge!

Iubitule DOMN, ne rugăm pentru toți cei care și-au ridicat mâinile, fii îndurător cu ei, fie ca ei să trăiască întoarcerea la Dumnezeu și să fie iertați. Eu Îți mulțumesc că s-a întâmplat. Duhul Tău domnește în mijlocul nostru. Tu ești prezent. Împreună, noi slăvim puterea Sângelui, Cuvântului și Duhului Tău. Îți mulțumim pentru prezența Ta. Promisiunile

Tale au devenit realitate. Tu ești Mântuitorul nostru și Îți mulțumim, încă o dată, pentru răscumpărare, iertare, har și mântuire. Aleluia! Binecuvântat și lăudat să fie DOMNUL Dumnezeu nostru, care îți iartă toate păcatele tale și îți vindecă toate bolile tale! Aleluia! Frați și surori, acum vrem să ne rugăm pentru toți care au o cerere privind trupurile lor, care au probleme în trupurile lor. Nu contează ce e. Voi știți că Dumnezeu a promis să dea și să facă mai mult decât cerem sau gândim noi. DOMNUL nostru spune și azi: „*Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi, și lucruri mai mari decât acestea*”. Este o poruncă, este o promisiune a DOMNULUI nostru. Și încă o dată, așa cum a spus Fiul lui Dumnezeu, așa spunem noi: „*Nu Eu fac aceste lucruri, ci Tatăl care este în Mine, face aceste lucrări ale Lui*”.

DOAMNE scump, noi Îți dăm numai Ție slava, numai Ție îți dăm lauda și închinarea. Tu ești Mântuitorul, Vindecătorul. Treci acum prin mijlocul nostru și glorifică-Ți Numele, confirmă Cuvântul Tău sfânt prin vindecări, semne, minuni în mijlocul nostru! Aleluia! Aleluia! Dumnezeule mare...Frați și surori, dragi prieteni, așa cum scrie în Marcu 16, DOMNUL adeverea Cuvântul Său prin semnele și minunile care îl urmau. Cum este scris în Fapte 4: „DOAMNE, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul cu îndrăzneala și confirmă-l cu mari semne și minuni”. Noi nu suntem oameni care aleargă după semne și minuni, ci oameni care Îl urmăm pe Isus Hristos și așa cum a spus însuși DOMNUL: „*aceste semne îi vor însoți pe cei ce vor crede*”.

DOAMNE scump, noi credem toți că Tu ești prezent în seara aceasta, că Tu atingi fiecare pată din trup, că dăruiești vindecare prin harul Tău. Binecuvântat și lăudat să fii Tu, DOAMNE, Dumnezeu nostru. Noi ne rugăm acum pentru toți cei care vor să primească descoperire de la Dumnezeu, care cred Cuvântul și promisiunile Sale, și care vor să primească descoperit Cuvântul și toate făgăduințele. Și așa cum a făcut atunci DOMNUL înviat, cum S-a descoperit El alor Săi și cum a împărțășit cu ei Cuvântul Său și cum le-a deschis mintea pentru Scriptură, la fel umblă DOMNUL azi în mijlocul nostru, umblă cu noi, vorbește cu noi și la fel de sigur cum El ne vorbește, așa de sigur de deschide înțelegerea pentru Scripturi. Aleluia! Primiți-o, primiți-o prin credință și mulțumiți-I lui Dumnezeu! Aleluia! Haideți să cântăm *Noi dăm slava lui Isus ! [...]* Și tot poporul să spună „amin”! Puteți să vă așezați.